

SENOMEN

Čarobna knjiga

VEĆ JE BILO KASNO I BRZO SAM GUBIO KONCENTRACIJU.

NA TELEVIZIJI JE BIO NEKI STARI FILM, ALI BIO SAM PREVIŠE UMORAN I NERVOZAN DA BIH SE VALJANO USREDSREDIO.

BILI SU TAMO DŽIMI STJUART I NEKA PLAVUŠA, MOŽDA KIM NOVAK ILI TIPI HEDREN, U PRIČI KOJU PROSTO NISAM MOGAO DA PRATIM. NEKA ŽENA JE BILA MRTVA, ILI MOŽDA NIJE. NE ZNAM.

SRKNUO SAM GUTLJAJ KAFE, ALI ONA SE OHLADI-LA I POKUŠAVAO SAM DA SE REŠIM I POGLEDAM JE LI OSTALO JOŠ MALO U DŽEZVI, ILI DA PROSTO DIGNEM RUKU OD TOGA I LEGNEM, KAD MI JE NEKO POKUCAO NA VRATA.

DŽENET?

ČAO, TODE. VIDELA SAM DA TI GORI SVETLO, PA SAM POMISLILA DA TI NE BI SMETALO AKO SVRATIM.

VIDIŠ, RAZMIŠLJALA SAM O SVOJOM ULOZI I POKUŠAVALA DA SHVATIM KAKO SE MERI OSEĆALA, NA ONOM OSTRVU, KAD SAM POMISLILA...

NE GLEDAJ ME TAKO, TODE. ZNAM ŠTA MISLIŠ: „ZAŠTO NE SAČEKA DO SU-TRAŠNJE PROBE?“ PA...

DŽENET, TEBI ĆU PRVOJ REĆI. JA SUTRA NEĆU BITI NA PROBI.

ODUSTA-JEM.

ŠTA? ALI TO JE TVOJ KOMAD. TI SI GA NAPISAO. ČAK I GLUPE SONGOVE U TREĆEM ČINU. A TI SI I REŽISER. I...

NE-NE. VIDI. KOFER JE SPAKOVAN. TOD FEJBER ODLAZI IZ GRADA I VIŠE SE NIKAD NEĆE VRATITI.

TI TO OZBILJNO, ZAR NE?

ZAŠTO?

JAVILI SU SE DANAS IZ EMISIJE „ŠTA JE ZABAVA?“. HTELI SU DA SAZNAJU SVE O TONU FEJBERU. I O „BLUZU TIFUSNE MERI“. A JA SAM IM REKAO DA NISAM TU, SPUSTIO SLUŠALICU I SHVATIO DA MI SE RUKU TRESU, TAKO DA...

ODLAZIM ZATO ŠTO SE PLAŠIM, U REDU?

ALI TO JE TVOJ KOMAD. PREMIJERA JE SLEDEĆE NEDELJE. MISLIM, JESTE TO OF-BRODVEJ, ALI NIJE OF-OF, PA ČAK NI OF-OF-OF...

DŽENET, NIJE MI SAD DO PRIČE. NAPISAO SAM PISMO KOJE ĆE SUTRA NA PROBI BITI PROČITANO PRED SVIMA — I TU STO-JI ŠTA SAM URADIO I ZAŠTO.

ČEGA SE TO PLAŠIŠ? NEUSPEHA? ILI USPEHA?

LAKU NOĆ, DŽENET.

„ZBOGOM, TODE.“

ODUSTAO SAM OD FILMA I LEGAO, KONAČNO I ZASPAO.

KONAČNO.

NEKI SNOVI SU DRUGAČIJI.

VEĆINOM JE SVE ISPREPLETENO: PREDNJI I ZADNJI PLAN, SUBJEKAT I OBJEKAT. JEDNOM SAM SANJAO KAKO JURIM LUDOŠ KLOVNA PO KATEDRALI SV. PATRIKA, KOJA JE UJEDNO BILA MOJA STARA ŠKOLA.

I MALO KASNIJE JA SAM BIO KLOVN KOGA SU JURILI.

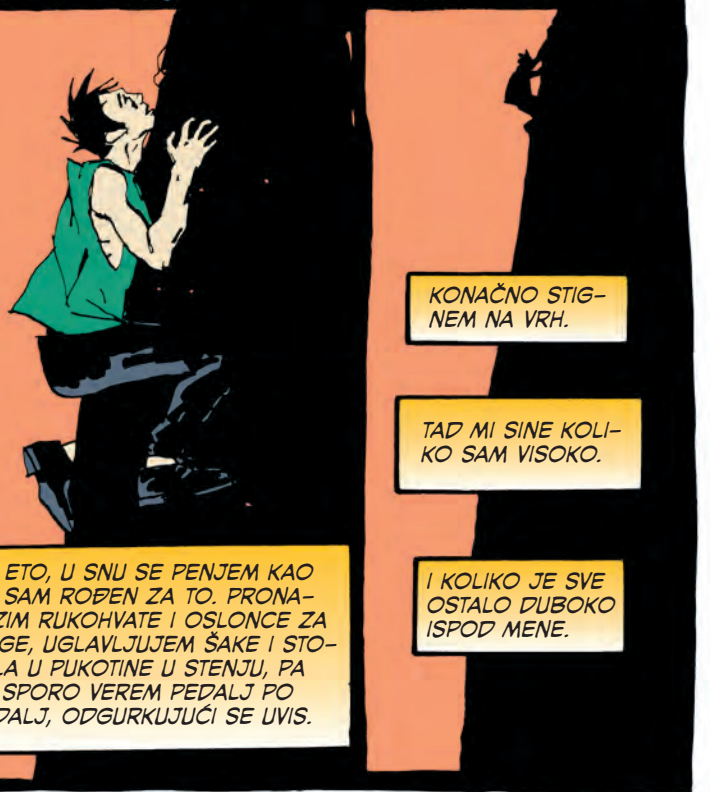
OVAJ SAN JE BIO JEDAN OD ONIH DRUGAČIJIH.

ODVIJAO SE U STVARNOM VREMENU, A JA SAM SE PEO UZ LITICU.

U STVARNOM ŽIVOTU SE NIKAD NISAM PEO. ČAK NI NA DRVEĆE KAD SAM BIO MALI. STANUJEM NA PRVOM SPRATU, ŠTO ME KOŠTA VIŠE I ZNAČI DA NEMAM NIKAKAV POGLED IZ STANA, ALI NE MARIM.

NE VOLIM VISINU.

KONAČNO STIGNEM NA VRH.

TAD MI SINE KOLIKO SAM VISOKO.

I KOLIKO JE SVE OSTALO DUBOKO ISPOD MENE.

ALI ETO, U SNU SE PENJEM KAO DA SAM ROĐEN ZA TO. PRONALAZIM RUKOHVATE I OSLOMCE ZA NOGE, UGLAVLJUJEM ŠAKE I STOPALA U PUKOTINE U STENJU, PA SE SPORO VEREM PEDALJ PO PEDALJ, ODGURKUJUĆI SE UVIS.

A ONDA SHVATIM DA
NISAM SAM.

STAN

OD PANA

NAPISAO
NIL GEJMAN
NACRTAO
KENT VILIJAMS
KOLORISALA
ŠERILIN VAN
VALKENBURG

SENOMEN

SA LIKOVIMA KOJE SU
STVORILI GEJMAN, KIT
I DRINGENBERG.

OVO JE
MNOGO
VISOKO.

Da.

NE MOGU DA VERUJEM
DA SAM SE OVOLIKO
POPEO...

NE PODNOSIM VISINU,
ZAISTA. MRZEO SAM JE
OD MALIH NOGU.

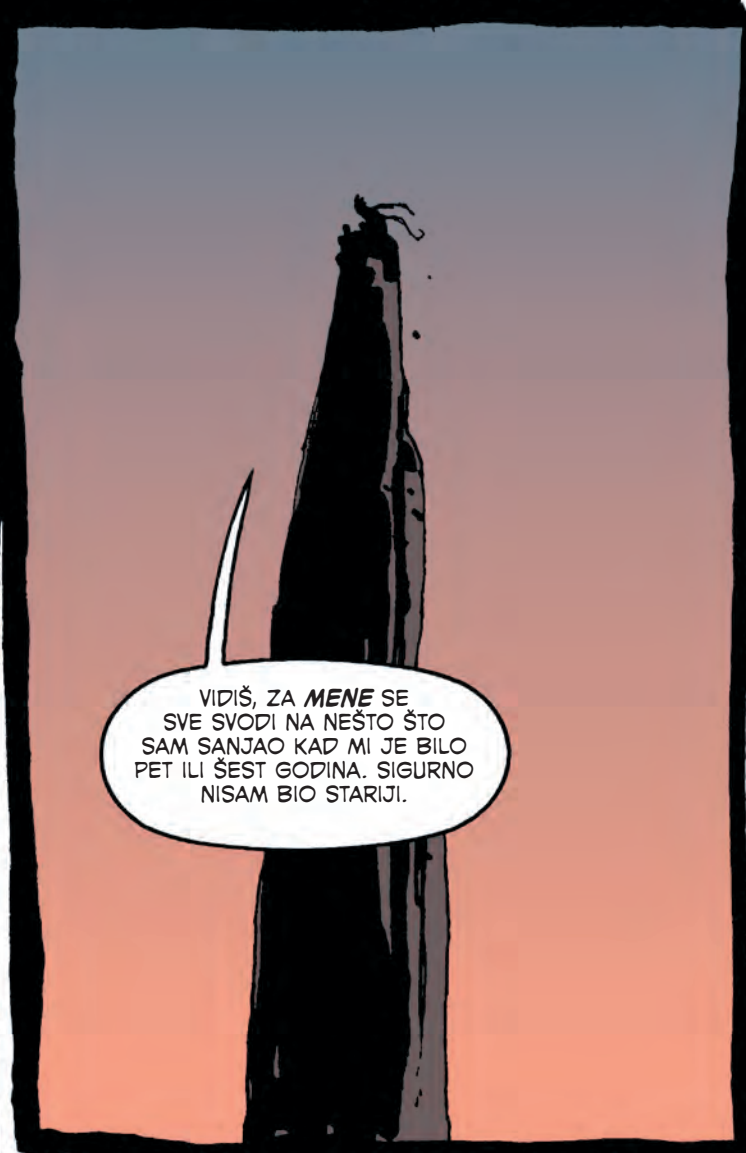
VIDIŠ...

HEJ, NE BIH
DA TE GNJAVIM.
DA LI TE ZANIMAJU
SNOVI?

Moglo
bi se reći.

DOBRO. VEĆINI LJUDI
SU TUĐI SNOVI SMRTNO
DOSADNI.

VIDIŠ, ZA MENE SE
SVE SVODI NA NEŠTO ŠTO
SAM SANJAO KAD MI JE BILO
PET ILI ŠEST GODINA. SIGURNO
NISAM BIO STARIJI.

„SEĆAM SE DA SAM BIO ZAROBLJEN U KUĆI PUNOJ VEŠTICA I NISAM MOGAO DA IZABEĆEM.“

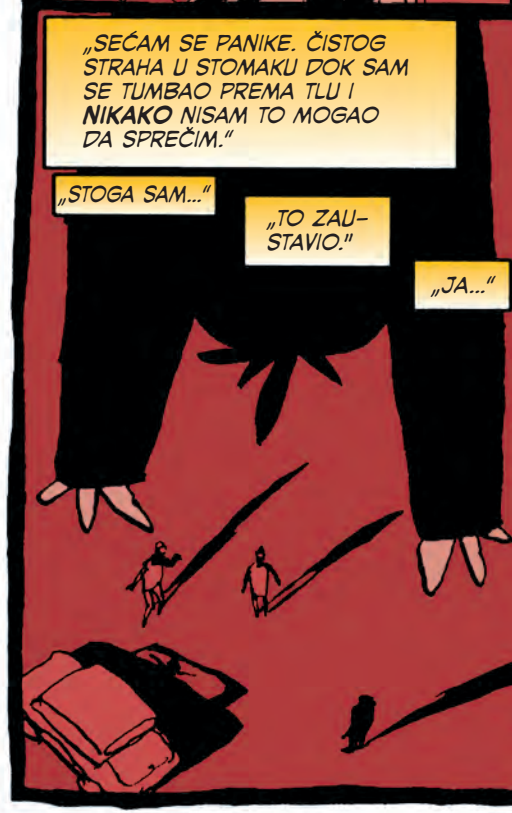

„NAJZAD SAM SE POPEO NA VRH KUĆE I IZAŠAO NA KROV. ON SE ODJEDNOM, POLAKO, NAGNUO I ZBACIO ME SA SEBE.“

„VIDEO SAM KAKO MI SE TLE Približava I ZNAO SAM DA ĆU UMRETI AKO UDARIM O NJEGA. ZNAO SAM TO.“

„NIJE BILO VAŽNO ŠTO SAM TO SANJAO. SVEJEDNO BIH POGINUO, BAŠ KAO U STVARNOM ŽIVOTU. MOŽDA JOŠ I GORE.“

„SEĆAM SE PANIKE. ČISTOG STRAHA U STOMAKU DOK SAM SE TUMBAO PREMA TLU I NIKAKO NISAM TO MOGAO DA SPREČIM.“

„STOGA SAM...“

„TO ZAU-STAVIO.“

„JA...“

NISAM SE PROBUDIO. ALI IZVUKAO SAM SE IZ SNA. I OSTAO ZAROBLJEN U USNULOM TELU.

„NISAM SE USUDIO DA SE VRATIM SNU: UMRO BIH. ALI NISAM ZNAO KAKO DA SE PROBUDIM. PROBAO SAM DA VRISNEM, U NADI DA ĆU MOŽDA NEKOGA PROBUDITI, PA ĆE TAJ NEKO PROBUDITI MENE. POKUŠAO SAM DA SE BACAKAM.“

„NIKAD DUŽE, NIKAD STRAŠNIJE VREME NISAM PROVEO TAKO ZAROBLJEN U SVOJOJ GLAVI, U MRAKU.“

I NA KRAJU SAM NEKAKO USPEO DA OTVORIM OČI. SAV SAM BIO ZNOJAV I ZAPLAKAO SAM, DELOM ZATO ŠTO NISAM UMRO, A DELOM ZATO ŠTO SAM ŽIV.

SVE OD TADA JA SE... POMALO PLAŠIM VISINE.

Shvatam.

A ONDA MI SE OBRATIO GAVRAN I POMISLIO SAM KAKO PTICE NE GOVORE, A ZATIM DA MOŽDA TO I UMEJU, U SNOVIMA. TADA SAM SHVATIO DA SANJAM.

BEŽIŠ, ZAR NE?

NE BEŽIM. SAMO... NE ZNAM.

SVE JE TO POSTALO MALČICE PREVIŠE ZA MENE.

OSEĆAM SE KAO DA SAM SE UPUSTIO U NEŠTO ČEMU NISAM DORASTAO. PLAŠIM SE DA ĆU UČINITI NEŠTO GLUPO.

A ako i uradiš nešto glupo, šta onda?

ZAR SE TI NE PLAŠIŠ PADA?

Ponekad je greška peti se; uvek je greška uopšte ne pokušati.

ŠTA HOĆEŠ DA KAŽEŠ? DA TREBA DA SE VRATIM PREDSTAVI? DA NE ODEM? TO HOĆEŠ DA MI KAŽEŠ?

TI SI SAMO SAN. SLUŠAJ, OPLUČIO SAM.

Ako se ne popneš, nećeš ni pasti. Tačno. Ali zar je toliko loše, toliko teško pasti?

Ponekad se
probudiš, da,
ponekad umreš.

Ali postoji i treća
mogućnost.

KAD DO TOGA ZAISTA DOĐE, NIJE KAO U CRTAČU O PTICI TRKAČICI. NEĆE OSTATI RUPA U OBLIKU MOG TELA NA TLU PUSTINJE.

SAMO ĆU TRESNUTI O TVRDI KAMEN S VELIKE VISINE I TO ĆE BITI TO.

I BAŠ KAD SAM POKUŠAO DA SE PROBUDIM...

„Ali postoji treća mogućnost...“

I DRŽAO SAM SE NJE. I NISAM SE PROBUDIO. I NISAM UMRO.

ZDRAVO SVIMA. LJUDI,
MORAM NEŠTO DA VAM KAŽEM.
REČ JE O TODU.

ŠTA TO U
VEZI S TODOM,
DŽENET?

DA, DŽENET.
ŠTA TO U VEZI
S TODOM?

TODE, MISLILA
SAM...

MOŽEMO LI
O TOME KA-
SNIJE?

DOBRO SAD, SVI. DA
KRENEMO OD SCENE U
PODRUMU? ČIN DRUGI,
SCENA ČETVRTA.

TREBAJU MI **BOG,**
SAPFO, OBEŠENI
ČOVEK, ROB LAMPE
I **TIFUSNA MERI**
NA BINI.

DANAS
SI NEKAKO
DRUGAČIJI.

UPOZNAO SAM
NEKOGA KO ME JE NATERAO
DA SE PREDOMISIM U VEZI
S **MNOGO** TOGA.

BAŠ BIH
VOLELA DA JE
VIDIM.

SVI OSTALI,
UČITE SVOJE REPLIKE
ILI VEŽBAJTE DA GLUMI-
TE KAKO NE ČITATE
S KARTICA.

U PITANJU JE
ON. I MISLIM DA
UOPŠTE I **NE POSTOJI.**
TO JE GLASIĆ U MO-
JOJ GLAVI KOJI
MI GOVORI...

DA?

A PONEKAD
JE I PAD LET.

PONEKAD SE
PROBUDIŠ.

A PONE-
KAD TE PAD
UBIJE.

DOBRO, SVI!
KREĆEMO OD
POČETKA.

TRI
EPTEMBRA
I JANUAR

SEPTEMBAR
1859.

PA, DŽOŠUA,
ŠTA ĆEŠ
SAD?

SAMOUBISTVO? HM... NE BI BIO PRVI
PROPALI BIZNISMEN KOJI JE POŠAO TIM PUTEM.
PRE DESET GODINA BIO SI BOGAT. BOGAT I SREĆAN.

A SAD? SAD
SI NIKO I NIŠTA,
DŽOŠUA.

NIŠTA, TO SAM REKLA?
NE. NIJE BAŠ DA
SI NIŠTA.

IMA U TEBI
POTENCIJALA, DŽO-
ŠUA. POTENCIJALA ZA
SUMORNOST. MOŽDA
I ZA VIŠE OD
TOGA...

HMMM...

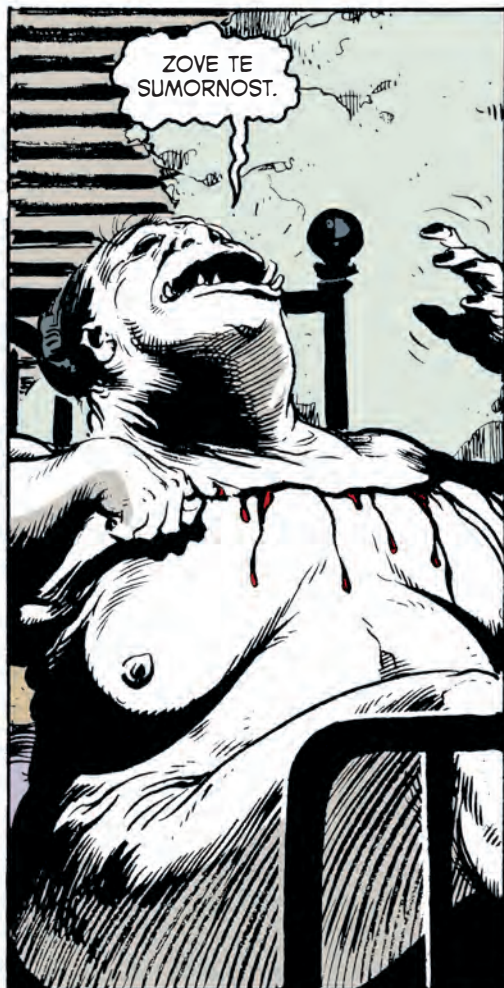

BRATE. **NE** STOJIM
U SVOJOJ GALERIJU NITI
DRŽIM TVOJE ZNAMENJE
U RUCI. ALI POZIVAM TE.

SNU? DOĐI
SVOJOJ SESTRU.

ZOVE TE
SUMORNOST.

Zvala si
me, sestro.
I došao sam.

TRI SEPTEMBRA I JANUAR

NAPISAO NIL GEJMAN
NACRTAO ŠON MAKMANUS
KOLORISAO DANIJEL VOČO

SA LIKOVIMA KOJE SU STVORILI GEJMAN,
KIT I DRINGENBERG.